

IX.

In zopet sem se tiho sklonil nate,
da bi vtopil se v tvojih lic smehljaju;
in spet sem ljubil tvoje laske zlate;
kot takrat, ko je rdelo solnce v maju.

In šel s teboj sem spet v zelene trate:
tam zašumeli vetri so krog naju,
nad nama létale so ptičic jate,
da nama je biló, kot da sva v raju.

Potem še nama so iz srca srede
zacvele nikdar slutene besede,
in iz zastora solnčnih lesketanj

— kot da bi bile iz vesoljstva srede! —
v skrivnost se najinih pričakovanj
razlilo je še tisoč zlatih sanj...

*Fot. so, da je pesem naravo
in skrivnost pripovedanega voj
v letih 1914 - 1918. Potem*

IVAN ALBREHT:

*neglani presnetki so s /
nekako solnčiti*

NIHČE NE VE.

Nihče ne ve, kdo mu premeri pota
in kaj mu vodi hip na hip korak,
kje je resnica, v čem je zmota,
kje boj divja, kje čaka mir sladak.

Vendar daruje včasih sveto mašo,
ko v slutnjah duša sama nad seboj medli,
hladilni balzam kane v bedo našo,
ko v temo — smrti svit naposled zagori.

Tako je pisano v srca zakonih skritih,
ki jih zaman razbiti hotel bi razum.
Smrt, sok moči, iz veka v vek prelitih,
tako te gleda, ljuhi moj pogum.

Ni pomeno!